

Zwrot opłat za pobyt w domu pomocy społecznej – ciekawe orzeczenie

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: wtorek, 11, wrzesień 2012 00:00

Bernadeta Skóbel

Odslony: 4404

Nie może zaistnieć taka sytuacja, w której osoba nie mająca wiedzy o obowiązku ponoszenia kosztów pobytu osoby bliskiej w domu pomocy społecznej oraz o ich wysokości wskutek nie wydania decyzji, której byłaby adresatem, nagle jest zaskakiwana decyzją organu nakładającą nań obowiązek zwrotu tych kosztów poniesionych zastępczo przez gminę.

Strona powinna dokładnie znać treść ciężącego na niej obowiązku, aby mogła z niego się wywiązać. Dopiero uchylanie się od skonkretyzowanego obowiązku upoważniałoby organ do wydania decyzji o zwrocie kosztów poniesionych zastępczo przez gminę. Tak wynika z uzasadnienia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 28 czerwca 2012 r. sygn. II SA/Go 395/12.

Obowiązek wnoszenia opłat za pobyt w domu pomocy społecznej przez konkretną osobę spośród kręgu podmiotów zobowiązanych na mocy art. 61 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o pomocy społecznej kreuje nie umowa, o jakiej mowa w art. 103 ust. 2 ustawy, ale decyzja administracyjna o ustaleniu opłaty za pobyt w domu pomocy społecznej przewidziana w art. 59 ust. 1 ustawy. Gmina natomiast ma obowiązek uiszczenia opłat zastępczych w sytuacji, gdy osoba, za którą gmina wnosi opłatę ma prawnie określony obowiązek opłaty o oznaczonej wysokości.

Obowiązek partycypowania w kosztach utrzymania osoby skierowanej do domu pomocy społecznej powinien zostać określony już w decyzji o skierowaniu do domu pomocy społecznej (DPS) i o ustaleniu opłaty za pobyt. Zobowiązany winien mieć możliwość wcześniejszego zapoznania się z warunkami realizacji ciężącego na nim obowiązku; powinien znać warunki odpłatności za pobyt osoby sobie bliskiej w DPS, aby nie być zaskakiwanym wysokością tej opłaty, ustalanej dopiero decyzją nakazującą zwrot wydatków poniesionych zastępczo przez gminę (por. wyrok NSA z dnia 9 czerwca 2010r., sygn. akt I OSK 204/10, LexPolonica nr 2379305; wyrok WSA w Białymstoku z dnia 22 grudnia 2011r., sygn. akt II SA/Bk 636/11, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>; wyrok WSA w Warszawie z dnia 24 marca 2011r., sygn. akt VIII SA/Wa 1086/10, LexPolonica nr 2563082; wyrok WSA w Łodzi z dnia 12 stycznia 2011r., sygn. akt II SA/Łd 1411/10, LexPolonica nr 3848017).

Nawet udokumentowana okoliczność odmowy zawarcia umowy, o której mowa w art. 103 ust. 2 ustawy nie może stanowić wyłącznej podstawy do wydania decyzji o obowiązku zwrotu na rzecz gminy części opłaty przez nią ponoszonej przez taką osobę. Odmowa podpisania umowy dotyczącej obowiązku ponoszenia kosztów rodzi natomiast po stronie organu obowiązek wydania decyzji ustalającej tę odpłatność (por. wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 7 maja 2009r., sygn. akt II SA/Rz 75/09, LexPolonica nr 2132259; wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 9 września 2009r., sygn. akt II SA/Rz 284/09, LexPolonica nr 2451668). Zawarcie umowy, o jakiej mowa w art. 103 ust. 2 ustawy, służy jedynie określeniu wysokości opłaty wnoszonej za pobyt mieszkańca w domu pomocy społecznej, natomiast sam obowiązek uiszczenia opłat wynika z mocy ustawy, a nie z umowy.

Źródło: [Orzecznictwo NSA](#)